

Julie Klassen

A cornwalli hajótörött

Romantikus *Regények*

Julie Klassen

A cornwalli
hajótörött

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
A Castaway in Cornwall

Copyright © 2021 by Julie Klassen
Originally published in English under the title *A Castaway in Cornwall*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 571 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Borító nyomdai előkészítése P'ART 94 Bt.
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Prológus

Anglia, Észak-Cornwall, 1813. október

Összetört roncs vagy kidobott rakomány?

A nagybátyám dolgozószobájában lévő könyvek szerint kétféleképpen kerülhetnek a tengerbe a különféle tárgyak: vagy összetört, elsüllyedt hajókból hordja ki őket a hullámverés, vagy szándékosan dobják a tengerbe, amikor a hajó veszélybe kerül, mert azt remélik, hogy így megmenthetik, vagy legalább csökkenthetik a terhelést.

Majdnem mindennap kimegyek a partra sétálni, árgus szemmel figyelek, hátha találok valamit.

A köveken és a sziklák között megrekedt tengervízben, a parton és a parti fűben lépkedek, sőt néha ugrálok. Csak figyelek, mindig fürkészek, a tekintetemet nem a kifürkészhetetlen horizontra vagy a mennyekre szegezem, hanem a lábam alatti, szilárd földre. Hol felfelé, hol lefelé visz az utam, átszelem a durva köveket, a futóhomokot és a palasziklákat, de szinte sosem lépek rosszul, nem bizonytalankodom.

Mindenfelől a tenger hangjai vesznek körbe. Nem durva, inkább ritmikus, bágyadt morajlás, úgy zúg, mint a megpendített húr vagy a zakatoló szívverés. Az Atlanti-óceán robajló hullámai csobogva, ütemesen verik a sziklákat, a hullámtörés morajlását a sirályok gyászos kiáltásai ellensúlyozzák.

Bár egyre hidegebb az ősz, a megpróbáltatásokat egykedvűen viselő, finom virágok – lilák, narancssárgák és fehérek – nőnek az egyébként kopár sziklákon. Szépség a zord tájban. Élet ott, ahol semminek sem lenne szabad léteznie.

Vajon elmondhatom ugyanezt magamról is? Valóban élek, vagy csak elviselem a napok múlását?

Néha azon töprengek, hogyan lehetséges, hogy épp Cornwallba kerültem, ilyen messzire a gyerekkori otthonomtól. Hajótöröttnek érzem magam, a szüleim évekkal ezelőtti halála óta céltalanul, válaszok után sóvárogva hánykolódom a sodrásban. Vajon van valami terv a történetek mögött? Isten csakugyan a kezében tartja a sorsomat, vagy az egész életem véletlenek sorozata, a sors titokzatos árapálya?

Nem tartozom ide, mégis itt vagyok. Partra vetődtem ezen a furcsa helyen, ahol a szokások is furcsák. Aki nem Cornwallban született és nőtt fel, arra itt mindenki gyanakvással néz, és azt mindenki idegennek tartja. Az életem huszonhárom évéből már nyolcat itt éltem le, mégsem tartozom ide... és kétlem, hogy valaha is otthon fogom érezni magam valahol.

Csak állok a sziklán, a szél a kalapomat tépi, és megint csak azon töprengek, vajon melyik vagyok: kidobott rakomány vagy hajótörés áldozata?

Hétfőn Padstow közelében hajótörést szenvedett az utolsó kalózhajó, a Star of Dundee. Az ötfős legénysége mentőcsónakba szállt, amely azonban hamarosan felborult, és sajnálatos módon minden utasa a vízbe fulladt.

West Briton, 1811. november

Első fejezet

– Laura! – kiáltotta a part fölötti ösvényről a huszonegy éves Eseld. – *Mamm* dühös, és arra kér, hogy gyere be. Már megint benne hagyta valami ocsmányságot Wenna legjobb fazekában!

Laura gyomra görcsbe rándult. Hogy is felejthette el?

– Egy bőrrerszényt találtam, azt áztattam be! – kiáltotta vissza. – Egy kis odafigyeléssel még megmenthető.

– Te is tudod, hogy *mamm* szerint csak a tele erszény a jó erszény. Gyere már! Nem szeretném, hogy rám is megharagudna.

Laura felsóhajtott, és felkapta a kosarát.

– Megyek.

– Nem is értem, miért jössz le ide mindennap – mondta Eseld, miközben felfelé kaptattak a Fern Haven felé vezető meredek ösvényen. – Még ha legalább találnál aranyat vagy valami értéket, amit eladhatunk!

Laura nem emlékeztette Eseldet, hogy már többször is adott el talált holmit a padstow-i régiségkereskedőnek és ócskásnak. Nem keresett vele nagy vagyont, de hozzájárult az eltartása költségeihez, és elkezdett félretenni arra a hajóútra, amelyre reményei szerint egyszer majd elmegy.

Ám mielőtt bármit is eladott volna, Laura kötelességének érezte, hogy kivárja az előírás szerinti „egy évet és egy napot” arra az esetre, ha a tulajdonos megjelenne, és igényt tartana a holmijára. Eseld mindig a fejét csóválta erre az elővigyázatos-

ságra, és elismételte a helyi mondást: „Amit a vám- és adótisztek nem tudnak, az nem fáj nekik.”

Még Matthew bácsi, a jólelkű plébános sem látott semmi rosszat abban, ha elvette, amit a hullámok partra sodortak Fern Haven közelében. „Ez a Jóisten adománya, lányom. Nem olyan, mintha lopnánk – mondogatta. – Ládák és hordók jönnek ide hozzánk. Ezek a Minden Jó Forrásának ajándékai.”

Az alattomos Trevose-földnyelv, Stepper-fok, Doom-turzás meg a Matthew bácsi családjának a házához tartozó Greenaway-part melletti sziklás terület környékén gyakran bukkantak fel roncsok; sok hajó és még több ember esett nekik áldozatul. Ha Laura lepillantott a házuk közelében lévő Trebetherick-fokról, valójában több hajó roncsait látta maga előtt: a fadarabok úgy álltak ki félig a homokba temetve, mint a csontvázak, mintha óriási, ősi madarak gerince és bordái lennének. A környéken sok ház és melléképület készült zátonyra futott hajók partra sodort deszkáiból.

Amikor odaértek Fern Havenhez – a kétszintes, fehérre meszelt, palatető és manzárdablakos házhoz –, beléptek a szintén régi hajógerendákból épített kapun, és felmentek a fedett verandára vezető néhány lépcsőfokon.

– Töröld meg a lábad! – fedtte meg Laurát Eseld a hatalmaskodó anyjáéra emlékeztető hangon.

Laura engedelmeskedett, letörölte a kopott bokacsizmájáról a homok és a hínár nagyját.

Amikor megálltak, meghallották a bentől kiszűrődő hangokat.

– Köszönjük a szíves meghívást, Mr. Kent! – mondta Eseld anyja, Mrs. Bray. – Mr. Bray, jómagam és Miss Eseld örömmel vacsorázunk önöknél.

Egy halkabb férfihang mondott valamit, amiben Laura neve is elhangzott.

– Nem, nem hiszem, hogy Laura is csatlakozni szeretne hozzánk – felelte Mrs. Bray. – Nem szereti a családi eseményeket, mivel nem tartozik közénk. És azt hiszem, kezd kiütni rajta

a nátha. Jobb lenne itthon hagyni, különösen, mivel egyértelműen hűvösebb lett a levegő.

Eseld elhúzta a száját, hamiskás mosolyt vetett Laurára, majd jó hangosan benyomta az ajtót.

– Hazajöttünk, drága *mamm!* – Laurára kacintott, és beszaladt a szerény szalonba, ahol Mrs. Bray két férfi látogatóval beszélgetett: a jóképű, aranyhajú Treeve Kenttel meg az öccsével, Perryvel.

– Ó, itt is van Eseld! – mondta Lamorna Bray kedvesen, de amikor Laura felé fordult, rögtön lehervadt a mosoly az arcáról. – Laura, gyermekem, borzalmasan nézel ki! Az arcod majdnem olyan vörös, mint a szélfúttá hajad. Gondolom, már megint a tengerpartot jártad.

– Nos... igen.

– Miért kell folyton odakint rohangálnod? Olyan vadnak nézel ki... Szinte torzonborz lettél!

Laura érezte, hogy átforrósodik az arca, de Treeve Kent rámosolygott.

– Igazából, asszonyom, én úgy vélem, hogy a szeme és az arca egészen felélélnékül a testmozgástól, a haját pedig a legelőnyösebb formájában mutatja.

Laura eltöprengett, hogy csak ugratja-e ez a jóképű férfi. Biztosan.

– Bocsásson meg! – mondta Laura. – Fogalmam sem volt róla, hogy látogatókat vártunk.

– Attól tartok, bejelentés nélkül érkeztünk – felelte Treeve. – Megbocsáthatatlan véték egy nagyvárosi lány számára, ha jól sejtem.

Laura pislogott.

– Azt én... nem tudhatom. – Gyerekkorában Oxfordban élt, nem Londonban, de a cornwalli fiatalok gyakran nevezték „londoni kisasszonynak” vagy „nagyvárosi lánynak”, mintha az súlyos sértés lenne.

Treeve az alacsonyabb, csendesebb öccse felé fordult.

– Ha már szóba került az illem, nem tudom, találkozott-e

már az öcsémmel, Perrannel. Úgy vélem, az ön ittléte alatt majdnem végig távol volt: vagy az egyetemen tanult, vagy a Guy Kórházban képezte magát.

Laura tudta, hogy a Guy Kórház egy londoni oktatókórház. Az ő apja is ott szerezte meg a gyakorlatát.

– Már találkoztunk – felelte Laura. – Bár bizonyára nem emlékszik rám.

A sötét hajú férfi félénken rámosolygott.

– De igen, emlékszem önre, Miss Laura.

– Na és rám? – kérdezte Eseld, kacéran megrázva az arcát lágyan keretező, szőke hajfürtjeit.

– Persze hogy emlékszem önre, Miss Eseld! – Perry meghajolt.

Eseld arcán megjelentek a gödröcskéi, és pukedlizett.

– Csak azért jöttünk, hogy meghívjuk önöket vacsorázni – vette vissza a szót Treeve. – Mindnyájukat.

Egy perc kínos csend következett, csak az óra ketyegése hallatszott. Mrs. Bray hallgatott, még csak rá sem nézett Laurára, ő azonban látta az asszony bosszúságát a jeges profilján. A ház úrnője valószínűleg úgy vélte, hogy Laura kapva kap majd a lehetőségen, hogy semmibe vegye az ő kívánságát, és együtt töltsön egy estét a helyi urakkal. Ő azonban nagyon is jól tudta, mennyire utálná Eseld anyja, ha ő akár csak a közelébe is menne ennek a bizonyos úriembernek.

– Köszönöm, Mr. Kent – felelte ezért Laura –, de nem fogadhatom el a meghívást. Úgy érzem, hogy a nátha kerülget, és nagyon lehűlt a levegő.

Treeve szeme okosan csillogott.

– Nekem tökéletesen egészségesnek tűnik. – Az öccse felé fordult. – Mit gondolsz, Perran? Te vagy ebben a szakértő.

– Nem ismerem eléggé Miss Bra...

– Callaway – helyesbített gyorsan az idősebb nő. – Laura a férjem unokahúga az első házassága révén.

– Ó! Hát persze! El is felejtettem. – Perry egyik lábáról a másikra állt, az arca elvörösödött.

– Ne is törődjön vele! – nyugtatta Eseld. – Érthető tévedés. És Laura szinte tényleg az unokatestvérem, hiszen olyan régóta lakunk együtt!

Laura érezte, hogy egy csepp hála szivárog a szívébe a fiatal nő szavai hallatán. *Drága Eseld!* Valószínűleg csak azért mondta, hogy kivívja Treeve Kent elismerését, de akkor is el kell ismernie, hogy Eseld mindig is úgy bánt vele, mintha tényleg az unokatestvére lenne, nem pedig egy alkalmatlan betolakodó.

Laura ugyanis – mint arra Mrs. Bray az imént rámutatott – valójában nem volt családtag. Egyikőjüknek sem volt a vérrokona. Ha Matthew Bray nem lépett volna fel a gyámjaként a szülei és a nagynénje halála után, Laurának senkije sem lenne az egész világon.

Miközben Eseld és az anyja a Kent család otthonában, Roserrowban elköltendő vacsorához készülődött, Laura segített Wennának a konyhában vezeklésképp, amiért az idős szakács- és házvezetőnő kedvenc fazekába áztatta be az egyik talált holmiját.

Az ajtóban megjelent Matthew bácsi, és fájdalmas arccal áthívta Laurát a dolgozószobájába.

– Sajnálom, lányom. Gondolom, örömmel jöttél volna el szórakozni. Túl kevés szórakozásban és társasági eseményben van részed.

– Semmi baj, én egyáltalán nem bánom. Azt hiszem, átsétálok Miss Chegwinhez, meglátogatom őt.

A férfi bánatos pillantást vetett rá.

– Nem egy hetvenes éveiben járó hölgy társaságára gondoltam.

Laura megigazította a nagybátyja nyaksálját, közben szemügyre vette az egyre lágyabbá váló állát, a hosszú, ezüstös oldalszakállát meg a kedves kutyaszemét. Megöregítették az évek és a veszteség.

– Gombolkozzon be! – mondta Laura, és összehúzta Matthew bácsi nagykabátjának a gallérját. – Viharos az este.

– Igen, feltámadt a szél. Ha nem tévedek, ma éjjel még halani fogjuk, ahogy Tregeagle az elveszett lelkét siratja... – Megköszöri a torkát. – Mármint, ha hinnék az ilyesmiben, ám Isten tanult embereként nyilván nem hiszek. – Rákacsintott Laurára. – Általában.

Annak a gonosz embernek a régi legendájára utalt, aki eladta a lelkét, és azóta is a tengerpartot meg a lápot járja, a sorát siratva. Amikor a szél nagyon felerősödött, szinte tényleg emberi lett a hangja, egészen kísérteties. Laura megtanulta, hogy Cornwallban rengeteg az ehhez hasonló mítosz, bár a vad szelek és a halálos viharok nagyon is valóságosak.

– Ha Mrs. Bray nem vágyna rá annyira, hogy Eseldet meg Mr. Kentet összehoronálja, kimenteném magunkat a látogatás alól – folytatta Matthew bácsi. – Így azonban hallani sem akar róla. Imádkozom, hogy meg ne bánjuk.

– Legyenek óvatosak! – unszolta Laura. Matthew bácsi volt az egyetlen, akit valamennyire a családtagjának tudhatott, és nem akarta még őt is elveszíteni.

– Úgy lesz. – A férfi megsimogatta a lány kezét, a kalapjáért nyúlt, majd visszafordult. – Ha elmész itthonról ma este, vidd magaddal Wennát vagy Newlynt! Nem tetszik a gondolat, hogy egy ilyen estén, mint a mai, egyedül kóborolsz odakint. Nem biztonságos.

– De látni innen Miss Chegwin kunyhóját! – tiltakozott Laura.

– Kérlek! Az én kedvemért. Rendben?

– Rendben, bár azt hiszem, Newlynt kell elvinnem, Wennát ugyanis nem merném megkérni. Még mindig haragszik a fazeka miatt.

– Wenna mindig haragszik valami miatt – vigyorgott Matthew bácsi. – Még szerencse, hogy kiválóan főz!

Laura kopogás nélkül lépett be a közeli Brea Cottage-ba, mint mindig, a szomszédja ugyanis már régóta erősködött, hogy tekintse az otthonának a házat. Miss Chegwin egyébként sem halotta volna meg a kopogást az üvöltő szél miatt.

Az alacsony, csúnyácska Newlyn eltökélten ücsörgött az ajtó előtt, a teraszon álló kis padon, nem volt hajlandó bemenni a házba.

– Tudod, nyugodtan bejöhetsz – biztatta Laura. – Miss Chegwin nem harap.

– Ő nem, de Jago talán. – A tizenhét éves szobalány megremegett.

– Ne butáskodj már! Ártalmatlan.

– Nem számít, inkább idekint várok.

– Ahogy gondolod.

Laura belépett a meghitt nappaliba, erre az öregasszony felnézett, a barázdált arcára kiült az öröm.

– Jó estét, kedvesem! Hogy vagy?

– Jól vagyok, *mamm-wynn*. – Laura nagymamának szólította az idős hölgyet a szeretete és tisztelete jeléül, mivel tudta, hogy örömet okoz vele.

Mary Chegwin elmosolyodott, a ráncos arcvonásai ellágyultak a fehér hajának glóriája alatt.

– *Meur ras*,* drágám! És mi szél hozott errefelé ezen a csúf éjszakán?

– Azért jöttem, hogy lássam. A többiek elmentek Roserrow-ba. – Körbepillantott a szerény nappalin. – Hol van Jago?

– Elment tűzifát keresni. – Kevés fa volt a környéken, a tűzifa pedig drága kincsnek számított.

– Értem. – Laura leült a hamvadó tűz mellé, de a köpenyét nem oldotta ki.

Az idős hölgy őt figyelte.

– És te nem akartál Roserrow-ba menni?

– Én... inkább idejöttem.

* köszönöm (*korni*)

A még mindig élénk, kék szempár okosan megcsillant, de az asszony nem erőltette a dolgot.

– Hoztam valamit magának. – Laura kinyújtotta a kezét.

– Mi az?

– Egy erszény. Látja rajta a hímzést?

Az idős hölgy hunyorogva nézte.

– Szép. Bár lenne legalább egy negyedpennym, amit beletehetnék! – Úgy kuncogott, mint egy kislány. – Ma találtad?

– Nem. Az még mindig vizes. Ezt egy éve és egy napja találtam.

Miss Chegwin féloldalas mosolyt villantott rá.

– Ha valaha is cornwalli lány akarsz lenni, nem maradhatsz ilyen precíz!

– Ha mostanra nem lettem az, kétlem, hogy még van rá esély.

– Nos, nem ez a legnagyobb tragédia a világon, bár jelenleg nem jut eszembe semmi rosszabb. – Az idős nő megint felnevetett a recsegő hangján.

– És hoztam magának egy kis süteményt is. – Laura átadott neki egy szalvétába tekert csomagot.

Mary szeme elkerekedett.

– Wenna süteményt küldött nekem?

– Nem, én tettem félre a saját szeletemet.

– Nem ehetem meg a süteményedet!

– Dehogynem! Úgyis jobban szereti, mint én. De elkérem ám az árát!

– Igen? – Miss Chegwin sűrű szemöldöke felrebbent.

– Egy újabb mesét.

A kék szempár felcsillant.

– A víg leány átkáról már meséltem, de ismered-e az irigy manók történetét?

Laura megrázta a fejét, kíváncsian figyelt.

Az idős nő evett egy kicsit a süteményből, aztán belekezdett a mesébe:

– Egyik este, az őszi telihold idején a *Sprite* nevű kétárbó-

cos kapitánya fényeket látott táncolni a vízen, és vesztére követni kezdte őket. Tudod, azok a csintalan manók megirigyelték a hajó gyönyörű orrszobrát, így hát megtöltöttek egy befőttes-üveget szentjánosbogárral, hogy odacsalogassák a mit sem sejtő tengerészeket a Doom-turzásra. Reggelre mindnyájan a vízbe fulladtak, a hajóból pedig nem maradt más, csak az orrszobor, de azt is úgy összekarcolták a sziklák, hogy már nem lehetett szépnak nevezni. Most az jelöli a sírját mindazoknak, akik ott-vesztek a szerencsétlenül járt *Sprite*-on.

– Van ebben bármi igazság? – kérdezte Laura, amikor Miss Chegwin befejezte a történetet.

– Hát persze! Nem láttad a sírt a part mellett?

Laura látta. De az idős hölgy többi meséjéhez hasonlóan a tények közé több-kevesebb kitaláció is vegyült.

Laura felkelt, és vizet tett fel a tűzre. Pár perccel később, miután felfrissültek a teától és a közösen elfogyasztott süteménytől, biztatni kezdte az öregasszonyt:

– Még egy mesét!

– Ezúttal miről szóljon? – mosolygott Miss Chegwin. – Csempészekről? Kalózkodról? Hajóroncsokról?

– Igen, kérem – bólintott Laura. – Mindháromról.

Odakint egyre erősödött a szél, Mary pedig belekezdett egy újabb történetbe:

– Egyik éjjel egy hatalmas hárombócost sodortak a hullámok a Trebose-földnyelvhez. Mindenféle katonai árut szállított: muskétákat, bajonetteket, pikát meg hasonlókat. A teljes legénység odaveszett három férfi kivételével. Senki sem tudta, melyik országból jött ez a három férfi. – Az idős asszony közelebb hajolt, és halkabban, baljósan folytatta: – Kalóznak tartották őket, és...

Kivágódott a hátsó ajtó, Laura összerezzent a hangtól. Jago belépett, a karjában egy kupac uszadék fával.

– *Meur ras*, Jago! – mondta Miss Chegwin. – Kérlek, zárd be gyorsan az ajtót! Szitál az eső. Ideérezem a nedvességet.

A magas, széles vállú fiatalember ledobta a fát a kandalló mellé, aztán kiment a konyhába becsukni az ajtót.

Amikor visszajött, lehajolt tüzet rakni.

– Köszönj a barátunknak, Laurának! – biztatta Mary.

A kiugró állú és homlokú, hatalmas férfi félénken nézett a vendégre.

– Jó estét, Lauránk!

Egyesek azt beszélték, hogy Jago a régi, cornwalli óriások leszármazottja. Némelyek, mint például Newlyn, félték tőle a méretei miatt, mások pedig kigúnyolták, úgy vélték, hogy biztosan gyengeelméjű, mivel a barátain kívül szinte senkivel sem beszélt. Laura azonban tudta, hogy kedves, előzékeny lélek.

– Jó estét, Jago! – mosolygott rá.

– A vacsorád a tűzhelyen van – tette hozzá Mary.

A fiatalember bölintott, majd elfordult, lehajtotta a fejét, hogy be ne verje a szemöldökfába.

– Sajnálom – mondta Laura. – Megzavartam a vacsorát?

– Egyáltalán nem. Én ettem, miközben Jago tűzifát gyűjtött. A szokásosnál tovább tartott, mire talált annyit, hogy ki-tartson éjszakára. – Az öregasszony összébb húzta magán a sálat. – Jó hosszú lesz idén a tél. Még szerencse, hogy itt van Jago!

Laura tudta, hogy Jago nem Miss Chegwin saját fia. Az asszony hosszú éveken át dolgozott bábaként, de sosem ment férjhez, és nem születtek gyerekei. A fiút kisbaba korában találta magára hagyva a templomkertben.

„Nem tudom, miért hagyta magára az anyja – mesélte még régebben az idős hölgy. – Talán egyszerűen hajadon volt, és megijedt. Dr. Dawe azt mondta, hogy csak az időmet vesztegetem vele, túl kicsi és gyenge ahhoz, hogy életben maradjon, megnőni pedig biztosan nem fog. Most nagy élvezettel vonultam fel előtte a nagyon is magas, erős fiamat vasárnaponként a templomban!”

A konyhában egy villa csikorgott a tányéron, majd vidám dallam csendült fel: Jago a tekerőlantján játszott. A zenétől

Laura visszatért a jelenbe. A szél megrázta az ablaktáblákat, az üveg foltos lett a víztől.

Laura felállt.

– Talán jobb lenne, ha legközelebb fejezné be a történetet. Haza kellene mennünk Newlynnel, mielőtt még jobban zuhogni kezd.

– *Meur ras* a látogatásért és a süteményért! – bólintott Mary. – *Nos dha!*

– *Nos dha!* – kívánt Laura is jó éjszakát. Csak keveset értett korniul, beszélni pedig még annyira sem tudott.

Amikor elindultak Newlynnel, Laura összehúzta magán a köpenyét a csípős szél ellen, Newlyn pedig morogva a fejébe húzta a kalapját. A szél kísértetiesen jajongott, és Laura nem csak a hideg miatt remegett.

– Tregeagle az, kisasszony, én tudom! – kiáltotta Newlyn. – Végünk!

– Nem lesz végünk – nyugtatgatta Laura, bár ha hajó járt a nyílt vízen, az tényleg gyászos véget érhet. A hangokból ítélve a rettegett északnyugati szél támadt fel.

A sötét távolban fegyver dörrent, és valaki azt kiáltotta:

– Hajó!

Newlyn megmarkolta Laura kezét.

– Ez a papám volt!

A kétségbeesett hajók gyakran próbáltak eljutni a padstow-i kikötőbe vihar idején, hogy ott keressenek menedéket. Sokuk a Doom-turzás homokzátonyára sodródott, aztán a könyörtelen hullámok vagy elsüllyesztették, vagy nekicsapták a Greenaway-parti szikláknak, ahol ripityára tört.

Laura kisietett a Trebetherick-fokra, Newlyn kelleetlenül követte. A magaslatról Laura lenézett a lent kavargó vízre. A sziklák mellett sötét folt derengett. Nem lehetett jól látni a köd miatt, de úgy tűnt, mintha egy vitorlás hánykolódna a hullámokon.

Laura gyomra görcsbe rándult, a szívében a félelem és az eltökéltség elegye zakatolt.

– Gyere! Menjünk le a partra!

– Biztos benne, kisasszony? Én nem hiszem, hogy a nagybátyja...

– Igen. Gyere!

Laura elfordult, és elindult végig a keskeny ösvényen, csúszkált a nedves homokon, megbotlott a nyulak odvaiban, de azért nem esett el.

A parton már összegyűltek az emberek, várakoztak. Figyeltek. Reménykedtek.

Laura innen jobban látott. Mostanra a gyenge holdfény áthatolt az esős félhomályon, az eget villámok hasították szét, megvilágították a hajót. A parttól pár száz méterre egy vitorlás küzdött az elemekkel. Előre-hátra billegett, túlságosan oldalra dőlt. Megfeneklett a sziklákon, és ha nem tud elszabadulni, a hullámok hamarosan darabokra törik. Laura nem először látott ilyet.

Newlyn észrevett a közelben egy köpcös halászt, odarohant hozzá, és elkapta a karját.

– Ó, papa!

– Nyugodj meg, kislányom!

A legtöbb helyi férfi vagy halász volt, mint Mr. Dyer, vagy hajóépítő, vagy az egyárbócos szlúpok legénységének a tagja, akik a Padstow-val kereskedő áruszállító hajók ki- és bepakolásánál segítettek. A többiek a helyi pala- és ólombányákban dolgoztak.

Laura nézte, ahogy a hajó fedélzetén aprónak tűnő férfiak nehéz ládákat és hordókat dobálnak a tengerbe. Egy inas legény felmászott a rudazatra a fedélzetre betörő víz elől, de egy óriási hullám rácsapott, lesodorta a felső vitorla keresztárbócáról, és belelökte a tengerbe. Nem is bukkant fel újra. Vajon a legénység már leengedte a mentőcsónakokat, vagy mindet leszaggatta az ár? Már nem tudnak elmenekülni? Laura tisztában volt vele, hogy a többség sosem tanult meg úszni, de ebben a viharban a hullámok meg a sziklák még az úszni tudókat is összezúzták volna, mielőtt kiértek volna a partra.

– Drága Jézus, segíts nekik! – kiáltotta Laura. Azt kívánta, bárcsak tehetne valamit. Bárcsak valaki tehetne valamit!

A parókiának nem volt mentőfelszerelése, sem rendes mentőcsónakja. Ám a tapasztalt cornwalli hajósok gigjei – a partra szálláshoz használt, keskeny hatevezősök – gyakran látták el ezt a szerepet, a méretük miatt ugyanis át lehetett velük manőverezni a veszélyes szorosokon keresztül a túlélőkhöz. Ma este vajon miért nem jött ki senki a segélyhívásra? Persze nagy kockázatot vállaltak volna azzal, ha kieveznek a háborgó tengerre. A múltban sokan az életükkel fizettek a bátorságukért. Vajon nem hallották meg a kiáltásokat és a hajó vészjelző lövését?

John Dyer körbenézett, mintha olvasott volna Laura gondolataiban.

– Hol vannak azok a nyomorult evezősök? – Odakiáltott egy közelben bóklászó csoportnak. – Gyerünk, fiúk, próbáljuk meg kihozni őket!

– Papa, ne! – esedezett Newlyn. – Túl veszélyes!

Az izmos férfi kiszabadította magát a riadt lánya karjából.

– Valakinek meg kell próbálnia!

A többség hátramaradt, de három bátor lélek beszállt Dyer csónakjába, és felkapták az evezőket.

Laurának eszébe jutott az apja, aki kihajózott a tengerre, de sosem tért vissza, és megfogta Newlyn kezét.

A férfiak erősen eveztek, de a heves hullámverés visszadorszolta őket. Húsz méterre jutottak, amikor egy hullám úgy felborította a csónakot, mint egy játékszert.

– Papa! – kiáltotta Newlyn, és erősen megszorította Laura ujjait.

Az evezősök mind eltűntek a csónak és a hullámok alatt. Laura lélegzet-visszafojtva imádkozott. Egymás után bukkantak ki a fejek a vízből, alig bírták a felszínen tartani a szájukat, miközben a part felé úsztak. A többi férfi, aki sokkal szívesebben segített a magukfajtának, mint az ismeretlen matrózoknak, felkapott egy kötelet, majd a legbátrabb begázolt a hullámok közé, hogy segítsen a vízben küszködőknek. Szerencsére a sikertelen mentőosztag mind a négy tagja visszajutott a partra:

kifáradtak, szereztek pár zúzódást, de túléltek. A csónak azonban tönkrement.

– Hogyan fog most papa halászni? – kesergett Newlyn.
– Hogy eltartsa a kicsiket? Hogy megéljünk?

Még többen gyűltek a partra az egyik kezükben lámpással vagy fáklyával, a másikban pedig csákánnyal. Laura szemügre vette a fáklyával megvilágított arcokat, hallotta, ahogy topognak a lábukkal, hogy átmelegedjenek, és látta, ahogy sóvárogva dörzsölik a kezüket.

Kisodródott a partra az első vízbe hajított hordó, az emberek pedig rávetették magukat, úgy körbevették, mint a hangyák a kifolyt mézet. Ezt egy láda, majd még egy követte. Fejzékkel felfeszítették a tetejüket, olyan kincseket találtak, mint szózott hal, füge és narancs, majd egy hordó bor. Az emberek felkiáltottak, hívták a szomszédjukat, némelyek bele-beleittak a borba, mások a zsebüket tömték meg gyümölcssel és hallal. A jelenet kezdett olyan hangulatot árasztani, mint egy kísérteties falusi vásár.

Laura megpillantotta az aranyhajú Treeve Kentet a tivornyázók között. Vajon mit keres itt?

A férfi már épp el akart fordulni, amikor rájött, hogy Laura meglátta, és odaballagott hozzá.

– Látom, otthon tartja a nátha – mondta dévajul.

– Látom, a nagybátyám családját szórakoztatja – vágott vissza Laura.

– Unalmas lett az este ön nélkül – vigyorgott Treeve. – Én csak... kimentem meginni egy sört, meghallottam a lövést, és lejöttem megnézni, mi történt. – Laura látta, hogy kerüli a pillantását a magyarázat közben.

– Mikor érkezik a rakománymentő? – kérdezte Laura.

– Szerintem hamarabb, mint ahogy az itt lévők szeretnék.

– Önt is beleértve?

– Miért ne? – vont a vállát Treeve.

Laura nem felelt, visszafordult a süllyedő vitorlás felé.

Miután a hajón rekedtek látták, hogy az inas fiatalembert

lesodorta az ár, és vízbe fulladt, úgy tűnt, ők inkább a helyükön maradtak. Laura kilenc-tíz férfit meg egy fiút számolt meg, mind segítségért kiabáltak. A hullámok átcsaptak a fedélzeten, és másokat is belesodortak a tengerbe. A hajó egyik árbóca kitört, és most a part felé úszott; Laura látta, hogy egy férfi a fél karjával belekapaszkodik, a másikkal pedig egy társát fogja át, próbálja a víz felett tartani a fejét. Lecsapott rájuk egy hullám, és mindketten a víz alá merültek. Az előárbóc pár méterrel arébb bukkant fel újra, majdnem felnyársalta az egyik férfit a sekély vízben.

A vízfelszín fölé kinyúlt egy kétségbeesett kéz, aztán újra elsüllyedt.

– Már közel van, fiúk! Húzzuk ki! – kiáltotta Newlyn apja. A derekára kötötte a kötelet, és miközben ő bátran belegázolt a vízbe, a többiek a másik végét fogták. Mr. Dyer lenyúlt a vízbe, ameddig csak bírt, elkapta a férfi gallérja hátulját, és kihúzta a part felé. Épp odasodort a víz egy hordót, amely eltalálta őket. Mindketten elmerültek, de a barátai John Dyer segítségére siettek, és végül mindkét férfi rázuhant a homokra.

Mr. Dyer zihálva a hátára gördült. Newlyn letérdelt mellé. A másik fickó azonban mozdulatlanul feküdt.

Tom Parsons, a hírhedt hajóroncs-fosztogató és csempész átszelte a partot, feléjük tartott. A vörösseszőke haja kócos fürdőben göndörödött a kalapja alatt. Halvány szeplők ültek az arcán, a szemöldöke között pedig mély ráncok. Annak idején bűbájos gyermek lehetett, de az ötvenéves férfitől most Laurát kilelte a hideg.

Tom könyörtelenül megpiszkálta a mozdulatlan áldozatot a csizmájával.

– Jobb is így – mormolta.

Laura segítséget keresve körbepillantott. Bár ne ment volna el dr. Dawe meglátogatni a nővérét...!

– Gördítsék át! – kérte Laura.

Mr. Dyer megmozdulni sem bírt a fáradtságtól, és úgy tűnt, senki más nem meri keresztülhúzni Tom Parsons számítását.

– Segítsen valaki! – Laura lehajolt, és megpróbálta ő maga megfordítani a hajótöröttet. Egy felnőtt férfi azonban, akinek a ruhája és a teste teleszívta magát vízzel, nehezebb, mint amilyennek kinéz.

– Hagyja békén! – parancsolta Tom.

Laura felnézett, és látta, hogy a roncsfosztogató épp fölé tornyosul, egy furkósbottal a kezében.

Laura elborzadt a gondolattól, hogy bárki képes lenne leütni egy magatehetetlen embert, és érezte, hogy a jogos felháborodás megacélozza az idegeit.

– Nem, maga hagyja őt békén!

Régen az emberek jogot formálhattak a „halott roncsok” szállítmányára, amelyeken nem maradt túlélő, de az elmúlt harminc évben sokat változtak a törvények. Most a partra sodort holmikát át kellett adni a jogos tulajdonosuknak vagy a hercegcségeknek. Ennek ellenére a vidékiek közül sokan ragaszkodtak a régi hagyományokhoz, különösen, ha éhezett a családjuk, vagy ami még rosszabb: ha nyereségre tehettek szert. A rakomány eltulajdonításáért járó büntetés a bírságtól a kivégzésig terjedt, de az elkövetőket ritkán fogták el és ítélték el.

Laura minden erejét összeszedte, az oldalára gördítette a férfit, onnan pedig a hasára. Rengeteg sós víz folyt ki a száján, és kezdett felcsillanni benne az élet jele.

– Lépjen hátra, leány! – Tom hangja halálosan nyugodtan csengett.

Laura védelmezően a férfi fölé hajolt, de közben óvakodva figyelte a furkósbotot.

– Nem.

Tom felemelte a rövid, nehéz fadarabot.

Treeve Kent közéjük lépett.

– Minden rendben, Miss Callaway? Ó! Jó estét, Tom!

Parsons megdermedt.

– Maga meg mit keres itt, Kent?

Treeve erőltetetten rámosolygott a másikra.

– Gondolom, ugyanazt, amit maga.

– Kétlem. Ez nem tartozik magára.

A hajótörés áldozata hörögve beszívta a levegőt, kinyújtotta a karját, és belemarkolt a homokba.

– Newlyn! – kiáltotta Laura. – Siess, hozd ide Jagót, és szólj Miss Chegwinnek, hogy a háznál találkozunk!

– De...

– Most!

Habár Laura csak nagyon ritkán használt ilyen parancsoló hangot bárkivel is, most nem volt más választási lehetősége, kénytelen volt úrnőként fellépni a félénk szolgálóval szemben. Nem hagyhatta, hogy ez a magatehetetlen férfi egy perccel is tovább maradjon a tengerparton annál, mint ameddig feltétlenül szükséges. Ha nem tesz valamit, az áldozat valószínűleg nem sokáig marad életben a brutális Atlanti-óceánnak és a hideg éjszakai levegőnek kitéve, nem is szólva Tom Parsons furkósbójáról.

Akár az eltökéltség okozta, amellyel Laura a fekvő embert őrizte, akár az, hogy az egyházközség egyik legfontosabb családjának egy tagja is jelen volt, Tom Parsons meghátrált. Visszafordult a boroshordók, a tartályok és a ládák felé, nyilván minél több zsákmányt akart szerezni, mielőtt megérkezne a hercegség rakománymentő megbízottja vagy a vámőr.

Nem sokkal később Jago cammogott át a homokon, az útja során többen is kíváncsian vagy helytelenítőleg néztek rá. Szerencsére a többséget túlságosan lefoglalta a ládák átkutatása vagy a vízbe fulladt férfiak zsebeinek a kipakolása ahhoz, hogy felfigyeljenek rá.

– Jago, kérlek, vidd el őt Fern Havenbe!

A megtermett alak bólintott, letérdelt, és olyan könnyedén emelte fel a túlélőt, mintha gyermek lenne.

Laura követte Jagót a parton át, aztán visszafordult Treeve felé.

– Dr. Dawe elment a nővéréhez. Kérem, szóljon az öccsének, hogy jöjjön át, mihelyt tud!

– Gondolja, hogy Perran tud rajta segíteni? – Kent meglep-

ve vonta fel a szemöldökét. – Talán igaza van. Bár jobban örül-
nék, ha engem hívott volna meg látogatóba.

– Ön talán orvos?

– Nem. De ha szüksége van rám, csak szólnia kell. – A jó-
képű férfi közelebb lépett hozzá, a szeme huncutul csillogott.

– Kedve szerint tehet velem.

Laura habozott. Lehet, hogy Treeve flörtöl vele, de nem
tudta elképzelni, hogy komolyak a szándékai.

Egyenesen a szemébe nézett.

– Ezt valahogy kétlem – felelte, majd elsietett a partról.